

Hässleholm Maj 2006

En begivenhedsrig tid.

Masser af arbejde. Hvis det bare var sådan, at den ene sag afløste den anden, så ville det jo være fint, men den ene sag ligger sig oven i den anden, så det giver lidt stress.

Og så er der jo lige det husprojekt, som vi er blevet rodet ind i, det kræver jo også lidt kræfter.

Vi havde jo meldt os til Hässleholm-udstillingen med 4 hunde. Hvalpene var jo ikke rabies-godkendt endnu, og vi fik svaret på blodprøven to dage, før vi skulle af sted – de var heldigvis ok.

Vi havde booket til både fredag eftermiddag.

Vi fik pakket og kom af sted – med 4 hunde – på en overfyldt båd, men sådan er det jo.

Så af sted mod Hässleholm. Det lignede en lang, lang tur, måske fordi der var en fantastisk ringvej rundt om Hässleholm. Det virkede som om vi kørte det halve Skåne rundt inden vi kunne

komme ind i byen. Men vi fandt frem. Fandt en parkeringsplads, og indrettede os.

Lørdag morgen kiggede vi lidt rundt. De der svenskere har det med at

holde udstillinger på nogle pæne steder.

Alt var parat og stillet op, så vi kunne finde os lidt tilrette.

Vi havde så valgt, at vi ville bruge noget af dagen til lidt sightseeing, så vi tog til Kristianstad.

Det er sikkert en pæn by – det er afgjort en pæn by, men der var lørdagsmarkeder overalt, så det var svært at se bybilledet, men det var

en hyggelig tur med lidt shopping, lidt hundepromenade og lidt kig på huse og omgivelser.

Vi vendte tilbage til Hässleholm og smuttede ind for at se på lidt dyr.

Det var jo ganske festligt, og den sædvanlige blanding af grin, beundring, forargelse og hvad man ellers kan tænke om hundeudstillere og deres dyr.

Der blev også lidt tid til at kigge lidt på omgivelserne.

Lørdag aften – lidt klargøring, og så dukkede Connie op til en lille snak. Det var jo meget hyggeligt.

Vi besluttede, at vi ville stille telt op om aftenen, så vi kunne komme lidt lettere om ved søndag morgen – det var en meget god ide, selv om der nu ikke var så stor kø ved veterinær-checket. Men – det småregnede, så det var en god ting, at vi bare kunne smutte ind i teltet og indrette os.

Så begyndte de store overvejelser om, hvordan vi kunne få det til at passe sammen med både udstilling og Marias juniorhandling. Det er svært at få helt styr på det, fordi ingen helt ved, hvor lang tid de forskellige bedømmelser varer.

Vi måtte bare forberede os på, at det kunne blive både det ene og det andet.

Første runde var hvalpefremvisning. Sheltierne var først. Der var omkring 12 tilmeldt, og Josefine og Laura var jo i samme gruppe, med Leif og Maria som handlede. Første gang familien stiller op i samme gruppe.

Det var en ok dommer, men lidt mærkeligt, at hun ikke præmierede hundene. Hun bedømte dem, kiggede rundt og sendt alle – bortset fra 5 – ud af ringen. De sidste 5 blev så placeret.

Laura og Maria som nr. 2 med hæderspris, Josefine og Leif som nr. 5 (reservepladsen) – men ok, vi blev placeret.

Så var det voksenbedømmelserne – og sammenfald med juniorhandling.

Vi løb lidt frem og tilbage mellem ring 2 og ring 25 – der selvfølgelig var placeret i hver sit hjørne af udstillingsområdet. Maria nåede det hele, men vi nåede ikke at se Ulla og Emma i ringen.

Det gik nu også hurtigt. Vores dommer var en mærkelig fyr. Han dømte enormt mange hunde ud, i Emmas gruppe røg 2/3 ud med blå bånd, kun 4 var tilbage til placering. Han var vaks med målepinden, når hundene var på bordet, og havde lavet sin bedømmelse før han så hundene gå – ringsekretæren stod med båndet i hånden. Det var en, ikke særlig interessant, oplevelse.

Så mens Maria og Leif rendte rundt og fandt ud af juniorhandling, så var Ulla i ringen og ude igen.

Maria nåede bedømmelse af Thea mellem to runder i juniorhandling.

Det var nogenlunde det samme spild af tid, som det havde været for Ulla og Emma. Ind og ud, masser af blå bånd parat, før hundene havde været individuelt fremvist.

Juniorhandlingen bar præg af, at mange juniorhandlere enten fremviser udstillingshunde eller selv skal udstille.

Når så bedømmelsen foregår under de øvrige fremvisninger, så er

det et problem at få alle frem til tiden.

Vi fik startet i første runde. Dommeren var dansk, og hun fik en overraskelse, da hun – i øvrigt på klingende svensk – begyndte at tale med Maria, som jo naturligt nok svarede på dansk. Det var lidt sjovt.

Dommeren var meget grundig, og benyttede bedømmelserne til lidt undervisning og gode råd, det var en fin ting.

Hun testede også de unge handlere – i kendskab til racen, hvorfor de fremviste på den måde de nu

Flot gået Maria.

SÅ var det rundt for at kigge, pakke lidt sammen og hygge indtil store-ring-fremvisningerne skulle begynde.

engang gjorde. Hundene skulle zik-zakke mellem hinanden, og der var mange små øvelser indlagt. Meget flot bedømmelse.

Først forbedømmelse, så bedømmelse, og her kom Maria med mellem de 10, der skulle konkurrere i store ring.

Juniorhandlerne skulle starte, og det er jo med det særlige pres på, at de bedst kvalificerer sig til Store-Stockholm, den store svenske udstilling, hvor den bedste juniorhandler findes, og udtages til at repræsentere Sverige på Crofts.

Maria klarede handlingen flot, med bytte af hund og alt, hvad der ellers hører til, men hun blev ikke placeret blandt de 5 bedste.

Hvis hun havde været det, så havde der været en billet til Stockholm, fordi de andre i opløbet allerede havde kvalificeret sig. Nå, men sådan blev det ikke, men Maria lavede en flot præstation, og hun blev igen rost meget for sin handling og for sin gode kontakt med Thea.

Så var det rejsetid. Vi pakkede vognen og drog mod Ystad.
Det var en hurtig tur – føltes den.
På havnen mødte vi Ulla og Ditte, og fik snakket lidt hund. De havde heller ikke lige opnået pragtpræstationer. Connie kom, og satsede på en ventelisteplads – det fik hun.
Og så var der dømt hund på båden.
Da vi kom op var alle hundesæderne optaget, af alle mulige andre.
Kun Lone sad der med sin nye hvalp.
Så kom vi med 4 hunde. Det fik nu ikke folk til at flytte sig ret meget. Ulla og Ditte satte sig et andet sted med deres to Powder Puff – men så kom Connie – med 4 Samojeider, og så blev der rimelig hurtigt plads til os alle.
Men det var nu ikke en afslappende tur, så vi var alle glade og tilfredse med at se vores lille røde træhus igen.

